

volnému přeložení na jiné místo, čímž mělo býti vysloveno, že takové použití soudce nelze považovati za opatření disciplinární ve smyslu §§ 43—47 cit. zák. Mohlo-li pak přeložení soudce cestou disc. podle § 47 cit. zák. býti provedeno jen na místo téhož řádu, tedy zase jen na místo soudcovské, nemůže se ani adm. opatření podle § 49 cit. zák. týkati jiného místa služebního než místa soudcovského.

Nemůže tedy st-l ani z předpisu § 49 zák. č. 46/1868, ani z předpisu § 46 zák. č. 217/1896 ř. z. ve svůj prospěch nic vytěžiti. — — —

Č. 11.767.

Pracovní právo: * Nárok na osvědčení podle § 2 odst. 2 zák. č. 39/1928 Sb. o ochraně domácího trhu práce mají i osoby, jež, zdržující se nepřetržitě na území Československé republiky, byly před 1. květnem 1923 československými státními občany, avšak tohoto občanství po zmíněném dni pozbyly.

(Nález ze dne 1. března 1935 č. 22.873/34.)

Věc: Marie J. v B. proti ministerstvu sociální péče o osvědčení podle zák. o ochraně domácího trhu práce.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lka podala u zem. úřadu v Bratislavě žádost o vydání osvědčení podle § 2 odst. 2 zák. č. 39/1928 Sb., uvádějíc, že se narodila r. 1905 v Košicích, byla domovskými příslušná v Košicích až do svého sňatku v r. 1927, kdy nabyla maďarského státního občanství. Zároveň přiložila úřední potvrzení o tom, že se nepřetržitě zdržovala na území Čsl. republiky. Zem. úřad v Bratislavě výměrem ze 6. prosince 1933 žádosti nevyhověl s odůvodněním, že se st-lka stala dne 7. ledna 1927, kdy se provdala za cizího státního příslušníka, cizinkou, takže teprve od tohoto dne se na ni vztahují předpisy zák. o ochraně domácího trhu práce; ježto před 1. květnem 1923 st-lka cizinkou nebyla, nemohla ani nabýti ani pozbyti nároku na osvědčení podle § 2 zák. č. 39/1928 Sb., ježto toto ustanovení týká se jen osob, které před uvedeným termínem na území Čsl. republiky přišly, resp. před tímto termínem se cizinci staly a pak se tu nepřetržitě zdržovaly.

V odvolání, v němž st-lka upozorňovala, že by podle stanoviska zem. úřadu měly osoby, které byly původně čsl. státními občany, avšak tuto příslušnost provdáním po 1. květnu 1923 ztratily, horší postavení, nežli ti, kteří nikdy nebyli čsl. státními příslušníky, což nemohlo býti úmyslem zákonodárcovým, takže výklad zákona, zastávaný zem. úřadem, odporuje jeho duchu, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů obsažených ve výměru zem. úřadu.

Stížnost vznáší na spor jedinou otázku, zda totiž právní nárok na vydání osvědčení podle § 2 odst. 2 zák. č. 39/1928 Sb. o ochraně domácího trhu práce náleží i těm osobám, které — zdržující se nepřetržitě na území Čsl. republiky — byly před 1. květnem 1923 čsl. stát-

ními občany, avšak přestaly jimi býti po tomto dni. Názor žal. úřadu, který shodně s první stolicí správní uvedeným osobám nárok na vydání osvědčení upírá, pokládá stížnost za nezákonný, ježto odporuje jak textu zák. samého, tak i důvodové zprávě k zák.

Nss dal stížnosti za pravdu.

Podle § 1 zák. č. 39/1928 Sb. podléhá omezením tohoto zák. zaměstnávání cizích státních příslušníků (cizinců). Ustanovení zák. netýkají se však, jak předpisuje § 2 odst. 1 zák., těch cizinců, kteří přišli na území Čsl. republiky před 1. květnem 1923 a zdržují se zde od té doby nepřetržitě. Tito cizinci mají právní nárok na osvědčení, prokáží-li okolnosti, jež je z omezení zákona vyjímají (§ 2 odst. 2 zák.). Podmínky toho, aby se na cizince nevztahovala ustanovení zák., jsou tedy dvě: příchod cizince na území Čsl. republiky před 1. květnem 1923 a nepřetržitý pobyt na zdejší území od té doby. Podmínka první není splněna jistě tehdy, jestliže cizinec přišel na zdejší území 1. května 1923 nebo později. O příchodu cizince lze však mluvit jen tenkrát, nebyl-li dosud na území Čsl. republiky. Byl-li zde již před 1. květnem 1923, není možno tvrdit, že přišel po tomto dni. Plyne tedy již ze slovního výkladu zák. závěr, že první z obou podmínek, jež jsou předpokladem toho, aby se na cizince nevztahovala ustanovení zák. č. 39/1928 Sb., je dána faktem, že určitá osoba byla na zdejší území před 1. květnem 1923, aniž je rozhodující, zda cizincem byla již v této době nebo se jí stala později.

Tento slovní výklad zák. je podporován i důvodovou zprávou k vlád. návrhu (číslo tisku 1227/II. posl. sněmovny). Podle vývodů na str. 11 této důvodové zprávy má předpis § 2 zák. umožnit nerušenou obživu prací těm cizincům, kteří na zdejší území již delší dobu bydlí a vzili se tak, že by jim bylo za těžko hledati zaměstnání ve své vlasti nebo jinde. Je tedy účelem předpisu § 2 zák. poskytnouti výhodu cizincům, kteří ve zdejších poměrech do jisté míry zdomácněli. Tento účel zák. dopadá však tím spíše na ony osoby, které zdržujíce se již delší dobu na zdejší území, byly státními příslušníky čsl. a staly se cizinci teprve 1. května 1923 nebo později.

Právem upozorňuje také stížnost na to, že by při výkladu opačném byly osoby, jež staly se cizinci teprve 1. května 1923 nebo později, v postavení horším nežli ty osoby, které čsl. státního občanství nikdy neměly. Překážkou pro výhodu § 2 zák. byla pak jediné ta okolnost, že tyto osoby byly v určité době zdejšími příslušníky, takže by je za to, že byly příslušníky zdejšího státu, stíhala újma, již by ušetření byli ti, kdož nikdy zdejší státní příslušnosti neměli.

Splnění druhé z obou shora zmíněných podmínek, t. j. nepřetržitý pobyt na zdejší území od doby před 1. květnem 1923, neběře žal. úřad, resp. první stolice, jejíž důvody byly nař. rozhodnutím převzaty, u st-lky v pochybnost. Ježto pak podle toho, co bylo uvedeno, nelze st-lku pokládati za cizince, který na zdejší území přišel 1. května 1923 nebo později, příslušel jí právní nárok na vydání osvědčení, že jsou u ní splněny okolnosti, o nichž jedná § 2 odst. 1 zák. Odepřel-li žal. úřad žádané osvědčení vydati, vycházejí z právního názoru, že st-lka, jež provdáním v r. 1927 pozbyla čsl. státního občanství, nemůže býti po-

kládána za cizince, který přišel na zdejší území před 1. květnem 1923, pak porušil ke škodě st-lčině zákon, pročez slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.768.

Stavební právo (Čechy): I. Okolnost, že zastavěním pozemku budou zvýšeny náklady obecní správy, není důvodem, pro který by mohlo býti bráněno parcelaci pozemku. — II. Postavení obce v řízení parcelačním.

(Nález ze dne 1. března 1935 č. 12.546/35.)

Prejudikatura: ad I. srov. Boh. A 369/20.

Věc: Obec H. (adv. Dr. Theodor Šmeral z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o parcelaci pozemků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Obecní zastupitelstvo v H. usneslo se dne 2. března 1928 nevyhověti žádosti Antonína S. v H. o povolení parcelace role čk. . .

Odvolání Antonína S. nevyhověl okr. úřad Praha-venkov výměrem z 9. září 1931 v podstatě z toho důvodu, že parcelovaný pozemek jest příliš vzdálen od obce, již by vznikly značné náklady na řádné zřízení veřejné komunikace, jakož i proto, že pozemek leží na hranici ochranného pásma pro jímací zařízení obecního vodovodu.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad dalšímu odvolání Antonína S. a v odpor vzatý výměr, jakož i jemu za podklad sloužící výměr stavebního úřadu zrušil; žádané rozdělení pozemku č. kat. . . v H. na místa stavební podle plánu Ing. Jana C. ze 17. května 1927 povolil za podmínek stanovených v protokolu ze 4. července 1927, jež stav. úřad jest povinen parcelantu sdělit. Rozhodnutí své odůvodnil takto: Námitka odlehlosti ve smyslu § 47 stav. řádu může býti stav. úřadem uplatňována tam, kde jde o povolení jednotlivé stavby, tedy v řízení stavebním. V řízení parcelačním musí stavební úřad přihlížeti pouze k tomu, zda k rozdělováním pozemkům jest zajištěn přístup po veřejných cestách. Takový přístup jest v daném případě k pozemku č. kat. . . dán veřejnými cestami č. kat. . . , a to jednak přímo s obcí H., jednak na okresní silnici t-skou. V bezprostřední blízkosti parcelovaného pozemku byly ostatně již jednotlivé stavby povoleny. K námitkám obce, týkajícím se stavu cesty č. kat. . . , dlužno podotknouti, že obci nevznikají povolenou parcelací nějaké další závazky, pokud se týče této cesty, než které jí dosud náležely podle § 28 č. 3 obec. zřiz. Okolnost, že zastavěním pozemku způsobena budou jiná zvýšení nákladů obecní správy, nemůže býti důvodem, pro který by bylo lze brániti tomuto zastavění. Pokud jde o důvod výměru v odpor vzatého, týkající se ochrany prameniště obecního vodovodu, nelze ani tento uznati správným. Ochrana tohoto jímacího zařízení vodovodu byla již stanovena v příslušném vodoprávním řízení v cestě instanční zem. úřadem s platností konečnou, a to tak, že